

- nu. 51, & controvers. 548, nu. 62, & seq. Camarat, decif. 25, art. 4, nu. 67, Menoch. conf. 1108, n. 1, Fufar. de substit. qu. 507, n. 5, Redenasc. conf. 33, nu. 1, Tondut. resol. civil. 50, n. 34, lib. 1, & dat
- 15 Auctor exemplum in onere assumendi insignia, & nomen familiæ eligentis, quod dum reputat inæstimabile certè intelligi ex supposito debet quod insimul electus insignia & nomen proprium dimittat, Marcabrun. conf. 36, n. 16, Bardell. conf. 191, num. 83, Hoppyng. de insign. & arm. cap. 8, num. 396, & 397, ubi enim onus adgeretur assumendi nomen & insignia alterius agnationis absque dimissione propriæ * onus admodum leve reputaretur, ut prosequitur idem Hoppyng. de arm. & insign. d. cap. 8, num. 341, & seq.
- Prædicta tamen conclusio non militaret, quando facultatem eligendi habens posset etiam ex
- 17 amplitudine facultatis * sibi concessâ non eligere, tunc enim eligens posset gravare ex quo electus ab ipso habere diceretur, l. urrum 8, §. cum quidam, ff. de reb. dub. Gabr. conf. 132, n. 75, & 76, lib. 1, Surd. conf. 29, n. 18, latè Peregr. decif. Patavin. 106, n. 3, Fufar. de substit. qu. 511, nu. 1, & 2, Redenasc. conf. 33, n. 2, & 3, Tondut. resol. civil. cap. 50, nu. 41, usque ad 46, quæ eo
- 18 fortius * procederent, si habens facultatem eligendi plures unum ex illis eligeret, quia eundem erga non electos gravare posset, Sess. decif. 55, ex n. 12, Cancr. var. resol. cap. 7, n. 119, & 120, part. 3, Fontanell. de pact. nupt. claus. 4, gloss. 5, num. 65, & decif. 94, num. 6, & decif. 467, num. 15, & 16, Camarat. decif. 25, art. 4, nu. 68. Cæterum si habens facultatem nominandi unum,
- 19 aut eligendi ex pluribus incertis, * si nullâ factâ nominatione decesserit, omnes æqualiter succedunt, Cyriac. controv. 56, num. 4, & controv. 548, num. 64, Buratt. decif. 125, nu. 1, Redenasc. d. conf. 33, nu. 4, Fufar. de substit. qu. 105, nu. 1, & 3, Seraph. decif. 1219, nu. 2, Bardell. conf. 191, n. 88, & 95, Tondut. var. resol. civil. 51, nu. 2, & seq. At ubi unus solummodo superesset ex eligibilibus * cessaret eligendi facultas præsupponens plurium existentiam, Cyriac. controv. 56, nu. 3, & 6, & per totam, Tondut. var. resol. civil. 51, num. 26.

CAPUT XXXII.

SUMMARIUM.

- 1 Legatum ab instituto nominatim relictum favore alimentorum à substituto quoque repetitum censetur substituto relictum etiam instituto debetur num. 2.
- 3 Legata ab instituto relictæ, à substituto intelliguntur repetita; Fallit ut num. 4. A substituto relictæ non debentur ab instituto nu. 5. Ab uno hæredi nominatim relictæ, quando petantur à cohæredibus num. 6.
- 7 Substitutio facta nominatim institutis caduca remanet si aliqui ex hæredibus prædecesserint. Cessat si illius casus non evenit numer. 8. Et de ratione nu. 9. Reciproca dicitur facta pluribus in tota, & ab ultimo num. 12. Reciproca ex quibus non inducatur num. 13.
- 10 Dicitio prædicti, & similis, idem importat quod expressio proprii nominis.
- 11 Singula, quæ non prosunt, simul unita juvant.

- 14 Prohibitio alienationis non inducit fideicommissum in casum mortis, quando in casu mortis testator specialiter disposuit; Amplia ut numer. 15. Alienationis nuda à causa non inducit fideicommissum in casum mortis num. 16. Amplia ut num. 18.
- 17 Prohibens participium inducit substitutionem accessoriam.

Favore alimentorum, dotis, & piæ causæ legatum ab instituto, etiam nominatim relictum à substituto * quoque repetitum præsumitur, Manent. conf. 147, num. 26, & 27, ubi explicat dummodo legatum fiat pauperi, Peregr. de fideicom. art. 16, numer. 60, Barbof. de univers. jur. Eccles. lib. 2, cap. 13, num. 27, ubi quod legatum Ecclesiæ relictum à substituto sub conditione si hæres institutus non erit debetur purè si hæres erit: quod repetit Vivian. in prax. juris patr. lib. 2, cap. 15, nu. 150, Genuen. in prax. tricen. 7, quest. 184, per totam, Leoncill. de privileg. pauper. 203, numero 2, part. 2, Fufar. conf. 96, numer. 5, Ripol. var. resol. cap. 13, num. 729, Gratian. discept. 603, num. 13, & seq. è converso autem legatum substituto * relictum etiam instituto debetur, quoties de favore alimentorum aut piæ causæ agitur Genuen. in prax. tricen. 17, quest. 486, per totam, Rot. decif. 140, num. 1, part. 2, divers. Fufar. d. conf. 96, num. 2, & de hac materia ex professo tractat Auctor hic à numero 1, & per totum.

Secluso autem favore alimentorum piæ causæ, dotis, & similibus, quamvis legata ab instituto relictæ * à substituto intelligantur repetita, Fufar. conf. 93, num. 21, Surd. conf. 253, sub nu. 36, vers. Quarto licet, Joan. Franc. Andr. controv. 129, num. 4, Rot. decif. 31, num. 10, part. 5, recent. Fufar. conf. 93, num. 21, Galeott. controvers. 22, num. 22, lib. 2, Redenasc. conf. 74, num. 55. At si legatum factum * sit, & relictum nominatim ab instituto, à substituto non debetur, Manent. conf. 147, num. 27, ubi id firmat secluso favore pietatis, Peregr. de fideicom. art. 16, num. 59, Leoncill. de privileg. pauper. 203, num. 1, part. 2, Jo. Ant. Bellon. conf. 53, num. 23, Rot. decif. 140, num. 2, part. 2, divers. Fufar. d. conf. 93, nu. 22, & seq. & conf. 96, nu. 4, Barbat. de divis. fruct. part. 2, cap. 2, num. 234, Joan. Franc. Andr. controv. 129, num. 6, ubi tamen adducit aliquos contrarium tenentes, & optime declarat, & controvers. 141, num. 11, & seq. Redenasc. d. conf. 74, nu. 56, & seq. Sicuti legata à substituto * relictæ non debentur ab instituto, Gratian. dicta discept. 603, num. 1, & per totam, Fufar. de substit. quest. 469, n. 17, & consil. 96, num. 1, Galeot. controv. 26, num. 13, lib. 2, & latè prosequitur Auctor hic per totum, retento semper præcedenti themate, quod non agatur de causa privilegiata, cujus favore etiam legatum * ab uno hærede nominatum ac licitum potest peti ab aliis cohæredibus facta per legatarium cessione jurium solventi contra cohæredem, argum. leg. 4. §. Lucius, ff. de aliment. & cibari. legat. Vivian. in praxi Jurispatr. lib. 2, cap. 5, numero 87.

Hinc substitutis Sempronio, Attila & Sansone in casum obitus hæredis instituti sine filiis & eveniente casu substitutionis prædictæ in suprascriptos Sempronium, Attilam, & Sansonem, si testator in casum mortis, delicti, aut contraventionis rogat eosdem hæreditatem

ditatem restituere eorum filiis, & descendantibus, ita demùm substitutio effectum sortitur, si nominatim * substituti, ac respectivè vocati cum effectu succedant, secus autem si nominatim vocatorum ob præmorientiam hæredi gravato eorumdem, vel aliquorum ex eis substitutio de nominatim vocatis remansit caduca per textum ad litteram in l. Celsus 29, §. 1, ff. de legat. 2, Bart. in l. Lucius 91, §. Sempronie, ff. de legat. 3, Gabr. consil. 115, n. 6, & 7, lib. 1, Surd. decif. 125, n. 2, Peregr. de fideicom. art. 15, nu. 25, Menoch. conf. 200, nu. 98, Redenasc. conf. 74, nu. 57, Rot. decif. 403, n. 7, part. 2, & decif. 149, n. 11, part. 7, & decif. 201, part. 8, recent. & coram Royas decif. 354, n. 7, dixi alleg. 106, n. 3, eadem Rot. in Ravennaten. honorum 1. Februarii 1647. §. que sanè coram Eminentissimo Corrado.

Eoque magis, quia in præsupposita facti specie Testator non se continuit simpliciter in terminis substitutionis nominatim, seu nominibus propriis expressè sed ulterius præambulam ejus purificationem in conditione posuit ibi & eveniente casu substitutionis prædictæ, si ergo unus, vel duo ex tribus nominatim substitutis, & à quibus nominatim repetitis in casum contraventionis substituto originem trahere debebat, hæredi gravato præmorientur, sicque casus non evenit * substitutio, Cacheran. consil. 74, n. 26, & 47, Peregr. conf. 55, n. 5, & per totum lib. 2, cum adductis per Rot. decif. 149, n. 1, part. 7, recent. Ratio assignatur * quia casus contingens præter ordinationem testatoris non includitur sub dispositione, etiam si in eo major vigeret ratio disponendi, Mantie. de conject. ult. volunt. lib. 3, tit. 19, sub n. 5, vers. & casus, Surd. decif. 207, n. 3, Viv. decif. 2, nu. 17, Galvan. consil. 14, num. 115, Palm. consil. 55, sub n. 60, vers. nam casus, Altograd. conf. 78, n. 25, lib. 1, & consil. 13, n. 20, lib. Mart. Ventur. consil. 2, n. 117.

Junctis insuper dictionibus prædictæ & suprascriptis in eadem oratione adjectis idem importantibus * ac si de prædictis tribus substitutis expressio propriis nominibus emanasset, Surd. consil. 123, n. 13, & consil. 417, n. 2, & 3, & decif. 85, n. 3, Giovagn. consil. 97, n. 13, lib. 1, Rot. decif. 713, n. 2, & 3, part. 1, divers. Altograd. conf. 54, n. 17, lib. 1, & consil. 58, n. 30, lib. 2, Fufar. de substit. qu. 480, sub n. 5, Redenasc. conf. 37, n. 25, Mart. Ventur. dicto consil. 2, n. 511, dixi allegat. 84, n. 3, & allegat. 106, n. 32, lib. 3, Barz. decif. 5, n. 38, & 39, ubi quod hujusmodi dictiones requirant concursum, seu effectuationem vocationis in omnibus superius nominatis arguendo à rebus ad personas idem repetit Rot. decif. 192, à nu. 6, ad 10, part. 8, & decif. 106, n. 13, part. 9, tom. 1, & decif. 385, n. 9, & decif. 432, n. 14, part. 9, tom. 2, recent.

Dum ergo ex prædictis manifestè colligitur, quod Testator in casum alienationis fideicommissum ordinare non intellexerit, nisi eveniret casus purificata substitutionis cum addito prædictæ in suprascriptos pluries nominatim expressos, ita ut ex singulorum defectu corrueret substitutio, quantum magis irrita remansit, ex quo nullus ex prædictis ob præmorientiam hæredi gravato duorum ex tribus nominatim substitutis successit. Unde intrat regula, quæ non prodesse * singula simul collecta juvantur ex cumulatis per nos allegat. 8, n. 7, & n. 19, & allegat. 12, nu. 51, & allegat. 25, nu. 17, & allegat. 83, num. 13, & allegat. 118, n. 42, lib. 3, Georg. Mund. consil. 18, n. 42, lib. 1, Spad. conf. 282, n. 33, lib. 3, Novar. de gravam. Baron. 191, num. 23, tom. 2.

Animadvertendo quod in casum mortis reciprocæ continebat * quippe facta pluribus in tota, & ab ultimo dixi allegat. 77, n. 2, lib. 3. Altograd. conf. 60, n. 55, 60, & seq. lib. 1, Caren. resol. 144, n. 1, Redenasc. consil. 9, sub n. 76, 82, & seq. & n. 88, & seq. Spad. conf. 250, n. 13, lib. 3, Rot. apud Censal. ad Peregr. de fideicom. decif. 33, n. 11, 14, & seq. Cardinalis Otthob. decif. 177, n. 1, & seq. Merlin. decif. 326, n. 14, & seq. Rot. decif. 54, n. 9, & decif. 192, n. 3, part. 8, & decif. 49, n. 1, part. 9, tom. 1, & decif. 497, n. 5, part. 9, tom. 2, recent. Palm. consil. 89, n. 10, in fine, & n. 11, Mart. consil. 149, n. 18, & seq. At in casum contraventionis prohibita alienationis tres nominatim vocavit eorum filios, & descendentes in infinitum, & demùm deficiente linea masculina suprascriptorum in dictos proximiores, quos quidem eveniente casu prædictarum substitutionum quæ habeant suum locum gravavit. Ex quibus non induci reciprocæ * post alios firmarunt Peregr. consil. 2, n. 12, & seq. & à nu. 20, lib. 6, Fufar. de substit. quest. 475, nu. 1, & per totum Joan. Franc. Andr. controv. 161, num. 11, & controv. 302, num. 4.

Hinc ergo cum Testator non solum specialiter, sed etiam diversimodè disposuerit in casum mortis, quam in casum alienationis *, quo casu ex verbis tamen generalibus appositis in prohibitione alienationis absolutum non censetur inductum fideicommissum in casum mortis. Honned. conf. 78, n. 47, & seq. lib. 1, Ludovif. decif. 433, n. 12, duplicata decif. 267, part. 2, Fufar. consil. 169, sub nu. 90, vers. ex verbis, & de substit. quest. 688, n. 101, & 127, Galeott. controv. 25, n. 31, lib. 1, Tanagl. de Sacr. Rot. Rom. Audit. cap. 5, n. 7, fol. 47, Altograd. consil. 92, nu. 47, lib. 1, Rot. in Firmana fideicommissi 9, Maii 1659, Taia. Caren. resol. 29, n. 10, & resol. 61, n. 1, & seq. Rot. decif. 368, nu. 8, part. 5, recent. dixi allegat. 115, n. 11, lib. 3, eadem Rot. decif. 8, n. 5, & 6, part. 7, recent. & in Beneventana hereditatis 19, Junii 1656, §. prohibitio alienationis Celfo, maxime cum Testator in casum mortis nepotem ex fratre, in casum verò alienationis patruales vocaverit, ac respectivè gravaverit. At ubi substitutio in casum alienationis patruelibus dumtaxat facta ad casum mortis extenderetur * secutâ alienatione gravatus etiam hæres præxisteret contra enixam Testatoris voluntatem, ex qua hæres institutus à prohibitione alienationis omnino excluditur ad tradita per Surd. decif. 84, sub n. 12, Altograd. dicto consil. 92, nu. 48, lib. 1, Rot. in dicta Firmana fideicommissi 9, Maii 1659, §. quoniam Taia.

Nec ad inducendum fideicommissum in casum mortis ex prohibitione * amplissima alienationis subsequens ratio conservandi bona in agnatione, seu substitutis in infinitum prohibitionis adjecta argumentum præstabat, dum prohibitio nuda detegebatur Mart. vot. 222, num. 36, & seq. Zucar. decif. 76, sub nu. 47, vers. nec obstare. Altograd. consil. 92, sub numer. 50, vers. primo lib. 1, Mart. consil. 43, nu. 24, Fufar. de substit. qu. 688, numer. 8, 9, 14, in fine, & 15, & latè post alios exornat Rot. in Beneventana hereditatis 19, Junii 1656, §. attamen quando Celfo. Ubi quod talis ratio agnationis conservandæ confirmet quidem prohibitionem antecedentem, sed non inducat novum fideicommissum, nisi casu quo alienatio fuerit subsecuta.

Circa quod omnis removetur ambiguitas, 17 dum prohibitio alienationis concipitur per participium prohibens cum verbis relatis ad præcedentem substitutionem, quæ propterea tanquam

